

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.351 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordigster van X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van X en X, die verklaren van Oegandese nationaliteit te zijn, op 17 september 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters verklaren van Oegandese nationaliteit te zijn.

Eerste verzoekster verklaart op 29 april 2006 het Rijk te zijn binnengekomen en op 2 mei 2006 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te hebben aangevraagd.

Op 8 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient eerste verzoekster een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 juni 2006 neemt de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 15 juni 2006 dient eerste verzoekster een beroep in bij de Raad van State.

De Raad van State verwerpt het beroep van eerste verzoekster bij arrest nr. 171.813 van 5 juni 2007.

Op 26 juni 2007 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet).

De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard.

Op 1 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden(en) :

Dat voor Juffr. S. R. S. zowel als voor Mv. S. J. medische problemen werden ingeroepen. Dat de ambtenaar-geneesheer voor beiden een medisch advies werd gevraagd. Ten eerste, wat Juffr. S. R. S. aangaat werd onze dienst een medisch advies verleend op 15/05/2008. Dat de ambtenaar-geneesheer hierin vaststelt dat de aangehaalde medische problematiek op zich geen ernstige medische aandoening betreft welk een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Dat wel sprake was van een mogelijks operatief ingrijpen, wat te evalueren zou zijn. Dat de ambtenaargeneesheer via de Belgische Ambassade te Kampala liet onderzoeken of deze chirurgische ingreep mogelijk was in Uganda. Dat de Belgische Ambassade hierover berichtte op 12/06/2008 (zie administratief dossier). Dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de bewuste operatieve ingreep in Uganda niet mogelijk is; dat het alternatief (via aanbrengen zelf) wel mogelijk is. Dat op basis van deze gegevens de ambtenaar-geneesheer in een laatste rapport van 04/08/2008 vaststelt dat er geen medische bezwaren zijn tegen een terugkeer. Dat de genoemde operatie inderdaad niet mogelijk is, de behandeling met zelf wel, maar dat nergens uit blijkt dat de operatieve ingreep inderdaad medisch gezien noodzakelijk zou zijn. Dat derhalve 1) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Ten tweede, wat Mv. S. J. aangaat, de ambtenaar-geneesheer een eerste medisch advies verleende op 15/05/2008 waarin zij meldt een herkomstland onderzoek op te starten naar de medische behandelingsmogelijkheden in Uganda. Dat dit rapport door de Belgische Ambassade werd opgesteld op 12/06/2008 (zie administratief dossier), waarna de ambtenaar-geneesheer een definitief oordeel vormde op 01/08/2008. Dat uit dit verslag de ambtenaar-geneesheer concludeert dat alle medische zorgen in Uganda beschikbaar zijn. Dat er derhalve geen medische bezwaren zijn tegen een terugkeer. Dat qua

toegankelijkheid van de zorgen het rapport van de Ambassade erop wijst dat medicatie in het algemeen goedkoper is dan in België en dat internationale organisaties, ngo's en bijv. ook de Belgische overheid mee werken aan de verbetering van de medische dienstverlening. Dat derhalve geen indicaties aanwezig zijn dat de betrokkene geen toegang zou hebben tot de nodige medische zorgen. Dat derhalve 1) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)

2. Rechtspleging

Verzoeksters vragen het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van verzoeksters wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Eerste verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van “de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen d.d. 29 juli 1971”. Eerste verzoekster bedoelt allicht de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991. In haar betoog verwijst eerste verzoekster naar artikel 2 van voormelde wet, zodat kan worden aangenomen dat ze de schending van dit artikel inroept. Tevens blijkt uit de bespreking van het middel dat eerste verzoekster ook nog de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Eerste verzoekster betoogt dat haar aanvraag overeenkomstig artikel 9bis ontvankelijk is. Zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er van uitgaat dat zij maar de nodige financiële middelen moet hebben om de operatie van haar dochter te bekostigen en de nodige middelen heeft om terug te keren naar haar land van herkomst en om daar dan nog eens haar ziekte te laten behandelen. Voorts stelt eerste verzoekster dat de operatie wel degelijk noodzakelijk is en verwijst hiervoor naar het medisch attest van 8 september 2008, alsook dat de operatie niet kan uitgevoerd worden in het land van herkomst. Verder stelt eerste verzoekster dat de veronderstelling van verweerder dat haar ziekte in haar land van herkomst kan worden behandeld niet correct is. Uit de door haar bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat zij niet kan reizen. Eerste verzoekster meent dat de bestreden beslissing simpelweg stelt dat de medicatie in het algemeen goedkoper is in Oeganda zonder enig onderzoek te hebben gedaan of dit ook geldt voor de medicatie die zij nodig heeft. Eerste verzoekster poneert dat een deugdelijke medische behandeling voor haar probleem niet voorhanden is in haar land van herkomst. Tevens stelt eerste verzoekster dat in tegenstelling tot wat verweerder

beweert, wel degelijk blijkt dat haar dochter lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling kan plaatsvinden in het land van herkomst. Eerste verzoekster vervolgt door te stellen dat er voldoende aanwijzingen zijn dat zij zal worden vervolgd in haar land van herkomst indien zij terugkeert en verwijst hiervoor naar haar asielprocedure, als naar de stukken neergelegd ter staving van haar verzoekschrift. Zij meent dat de verweerder dan ook ten onrechte stelt dat zij niet dient te vrezen voor haar leven overeenkomstig artikel 3 van het EVRM. Eerste verzoekster stelt dat hieromtrent geen enkele toelichting wordt gegeven, dat men slechts uitgaat van veronderstellingen. Eerste verzoekster stelt ook nog dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en dat men hoogstens kan spreken van een stereotype motivering. Tot slot stelt eerste verzoekster dat zij in de jaren dat zij in België verblijft, banden heeft opgebouwd die inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou uitmaken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door eerste verzoekster ingeroepen medische gronden geen schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dit wordt overigens niet betwist door eerste verzoekster. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat eerste verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat eerste verzoekster de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort geciteerd de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, is enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingen bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat eerste verzoekster niet heeft aangetoond dat zij en haar dochter lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Evenmin heeft eerste verzoekster aangetoond dat zij en haar dochter lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

In haar aanvraag stelt eerste verzoekster dat zowel zij als haar oudste dochter medische zorgen nodig hebben. Tevens stelt zij dat haar oudste dochter reeds geopereerd werd in België en dat er geen afdoende medische behandeling bestaat voor haar probleem in haar land van herkomst. Eerste verzoekster stelt ook nog dat de medische zorgen die voorzien zijn in Oeganda financieel ontoegankelijk zijn voor haar en dat zowel zij als haar oudste dochter in de onmogelijkheid verkeren om een vliegtuigreis te ondernemen. Blijkens het administratief dossier legt eerste verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag een medisch getuigschrift neer van Dr. S. H. betreffende haar medische toestand, alsook een verklaring van diezelfde arts stellende dat ze niet in staat is te reizen. Het medisch attest van Dr. S. H. stelt enkel dat eerste verzoekster een acute aandoening heeft waarvoor ze in behandeling is en dat haar ziekte direct verbonden is aan een mogelijke terugkeer naar haar land van herkomst, alsook dat ze verhinderd is om zich te verplaatsen en geen lange reis kan verdragen. Het attest preciseert niet om welke ziekte het gaat. Verder legt eerste verzoekster een document van het ziekenhuis neer waaruit blijkt dat haar dochter op 8 september 2006 diende te worden opgenomen voor een heelkundige ingreep met een verblijfsduur van 1 dag. Ter aanvulling van haar aanvraag legt eerste verzoekster nog een medisch attest neer van Dr. P. V. aangaande de medische situatie van haar dochter. Uit dit attest blijkt dat haar dochter op 20 september 2007 behandeld werd door Dr. P. V. , plastische heelkunde, voor keloïde littekenvorming ter hoogte van de nek en dat de behandeling na vier weken nog kan worden herhaald. Op 11 maart 2008 brengt eerste verzoekster nog twee attesten bij van Dr. S. H. aangaande haar medische toestand en die van haar dochter. Het eerste attest vermeldt dat haar dochter R. een chronisch gezwel heeft in de halsstreek dat behandelbaar is door infiltraties en radiotherapie (en indien niet beter door een operatieve ingreep) en niet levensbedreigend is en dat zij niet kan reizen. Het tweede attest stelt dat eerste verzoekster lijdt aan een paranoïde depressie waarvan niet duidelijk is of dit geneesbaar is en waarvoor zij medicatie moet nemen en groepstherapie dient te volgen. Ook in dit attest wordt nogmaals gesteld dat eerste verzoekster niet kan reizen. De bestreden beslissing wordt genomen op basis van de verslagen van 15 mei 2008, van 1 augustus 2008 en van 4 augustus 2008 van de ambtenaar-geneesheer die verbonden is aan de dienst humanitaire regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze verslagen bevinden zich in het administratief dossier. Uit de verslagen van 15 mei 2008 van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat zij zowel eerste verzoekster als haar dochter heeft onderzocht. Uit het verslag van 15 mei 2008 door de ambtenaar-geneesheer opgesteld na het consult van eerste verzoekster blijkt dat vastgesteld wordt dat zij lijdt aan een paranoïde/angstneurotische depressie en dat een depressie al naargelang de ernst en de aard van de symptomen, indien onbehandeld, inderdaad een reëel risico inhoudt voor haar leven (ingeval van suïcidedreiging) of fysieke integriteit. In het medische attest van de ambtenaar-geneesheer wordt echter gesteld dat op de consultatie van 29 augustus 2007 geen aanwijzingen te bespeuren waren voor suïcidedreiging. Verder wordt bevestigd dat een behandeling nodig is (medicatie, al dan niet in combinatie met psychotherapie). De ambtenaar-geneesheer merkt in dit verslag op dat de vraag zich stelt naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Tot slot stelt het medische attest van de ambtenaar-geneesheer dat eerste verzoekster wel kan reizen en dat de reden van de stelling van Dr. H, de huisarts van eerste verzoekster, dat eerste verzoekster reisongeschikt is, haar onduidelijk is. In het medisch verslag opgesteld door de ambtenaar-geneesheer na het consult van de oudste dochter van eerste verzoekster wordt geconcludeerd dat R. inderdaad een keloïd litteken heeft, doch dat dit geen ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Er wordt gesteld dat dit litteken gepaard kan gaan

met jeuk en pijn, doch eerder een cosmetisch probleem vormt. Gezien er een herkomstlandonderzoek werd bevolen naar aanleiding van de gezondheidstoestand van haar moeder, stelt de ambtenaar-geneesheer voor om tegelijkertijd ook de behandelingsmogelijkheden na te gaan voor keloïde littekenvorming. Het medisch attest van de ambtenaar-geneesheer stelt nog dat het een chronische aandoening is waarvan het moeilijk inschatbaar is of ze te genezen is. In dit attest wordt nogmaals gesteld dat dit geen verminderde levenskwaliteit met zich meebrengt, eventueel wel cosmetische bezwaren en/of pijn/jeuk ter hoogte van het litteken. Als behandeling worden infiltraties met een corticosteroïdehoudende vloeistof voorgesteld en indien nodig eventueel heelkunde. Volgens het medisch attest van de ambtenaar-geneesheer kan de dochter van eerste verzoekster wel reizen en is het haar onduidelijk waarom de huisarts van eerste verzoekster stelt dat zij niet zou kunnen reizen. Naar aanleiding van de verslagen van de ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2008 werd een bijkomend onderzoek gestart naar de opvolgings- en behandelingsmethodes in het land van herkomst. Op 1 augustus 2008 volgt een bijkomend verslag van de ambtenaar-geneesheer aangaande eerste verzoekster. In dit verslag wordt verwezen naar de informatie afkomstig van een arts ter plaatse, verbonden aan het ministerie van volksgezondheid en van de consul van België te Kampala. Het verslag stelt dat de noodzakelijke medische zorgen realiseerbaar zijn in het herkomstland. Zowel de genoemde medicatie, als recentere antidepressiva, als psychotherapie bij huisartsen en gespecialiseerde artsen, als behandeling/opvolging in een gespecialiseerd ziekenhuis zijn beschikbaar. Derhalve concludeert de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Toch stelt zij dat er rekening dient te worden gehouden met de beschikbaarheid van de medische behandeling/opvolging in de medisch-technische zin. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat navraag werd gedaan naar de kostprijs van de behandeling. Uit die navraag blijkt dat medicamenten in het algemeen veel goedkoper zijn dan in Europa. Kostprijzen werden evenwel niet meegedeeld. Er wordt ook op gewezen dat er tal van privé ziekte verzekeringen bestaan, maar dat een door de overheid georganiseerde ziekteverzekering niet bestaat en dat er tal van ngo's en internationale organisaties aanwezig zijn die verschillende medische behandelingen verstrekken. Een verdere evaluatie van de individuele toegankelijkheid van de medische zorgen is nodig. Op 4 augustus 2008 volgt een bijkomend verslag van de ambtenaar-geneesheer aangaande de oudste dochter van eerste verzoekster. In dit verslag wordt eveneens verwezen naar de informatie afkomstig van een arts ter plaatse, verbonden aan het ministerie van volksgezondheid en van de consul van België te Kampala. Het verslag stelt dat de behandeling met corticosteroïdehoudende zalf mogelijk is als alternatief voor infiltraties met corticosteroïdehoudende vloeistof, evenwel niet altijd met uitstekende resultaten. Laserbehandeling of correctie via esthetische chirurgie zijn echter niet beschikbaar. Verder stelt het verslag dat opgemerkt dient te worden dat de behandeling met lokale infiltraties dateert van 10 maart 2008 en door betrokkene geen bijkomende gegevens ter beschikking werden gesteld omtrent de planning van een eventuele bijkomende operatieve ingreep of enige andere behandeling. Het verslag concludeert door te stellen dat keloïde littekenvorming, hoewel dit gepaard kan gaan met jeuk of pijn een cosmetisch probleem kan vormen, maar geen ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat er derhalve geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar het herkomstland.

De motieven van de bestreden beslissing vinden duidelijk hun grondslag in de hierboven vermelde verslagen en opgevraagde bijkomende gegevens. Nergens wordt in de bestreden beslissing betwist dat de aanvraag van eerste verzoekster ontvankelijk werd verklaard, noch dat eerste verzoekster en haar dochter een medische aandoening hebben. Er wordt wel gesteld dat zij op geen enkele wijze aantonen dat hun aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun leven of hun fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit blijkt evenmin uit de door eerste verzoekster neergelegde medische attesten. Het feit dat eerste verzoekster het niet eens is met de

gevolgtrekkingen van de gemachtigde ambtenaar van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Eerste verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Waar eerste verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er van uitgaat dat ze maar de nodige financiële middelen moet hebben om de operatie van haar dochter te bekostigen mist haar argument feitelijke grondslag. Aangaande de medische kosten voor de ziekte van eerste verzoekster stelt de bestreden beslissing dat de medicatie in het algemeen goedkoper is dan in België. Dit argument vindt steun in het administratief dossier, met name in de stukken met betrekking tot de navraag van de kostprijs van de behandeling. Eerste verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken uitgaat van een veronderstelling. Evenmin kan zij worden gevolgd waar zij stelt dat er geen verder onderzoek werd gedaan in Oeganda. Uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie het resultaat is van een bijkomend onderzoek naar de toegankelijkheid van een medische behandeling en de kostprijs van medische zorgen en dat de informatie afkomstig is van de Belgische consul te Kampala, Oeganda.

Evenmin kan eerste verzoekster gevolgd worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de operatie noodzakelijk is. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat “nergens uit blijkt dat de operatieve ingreep inderdaad medisch noodzakelijk zou zijn”. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat een behandeling met zelf mogelijk is, aldus heeft de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk geoordeeld. Voor zover eerste verzoekster meent dat de operatieve ingreep wel noodzakelijk is en hiervoor verwijst naar een medisch attest van 8 september 2008, merkt de Raad op dat eerste verzoekster de verweerder niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met het medische attest van 8 september 2008, daar dit stuk dateert van na de bestreden beslissing en niet ter kennis van de verweerder was gebracht. Bovendien wijst de Raad verzoeksters erop dat artikel 9 ter, §1, 2^e lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de vreemdeling alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte dient over te maken aan de verweerder zodat de ambtenaar-geneesheer over kan gaan tot de appreciatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster nagelaten heeft de ambtenaar-geneesheer verder in te lichten omtrent de evolutie van de medische aandoening van haar dochter. Bovendien blijkt duidelijk uit de verslagen van de ambtenaar-geneesheer dat de dochter van eerste verzoekster niet lijdt aan een ziekte die haar levenskwaliteit vermindert, doch dat het hier hoogstens een cosmetisch probleem betreft dat eventueel gepaard kan gaan met jeuk en pijn.

Waar eerste verzoekster verwijst naar het feit dat noch zij, noch haar dochter kunnen reizen, dient te worden opgemerkt dat uit de hierboven vermelde verslagen blijkt dat ze wel kunnen reizen.

Nopens de beschouwingen van eerste verzoekster omtrent de vrees voor haar leven overeenkomstig artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verweerder te stellen dat de argumenten die eerste verzoekster in haar aanvraag aanvoert en die geen betrekking hebben op de medische toestand van eerste verzoekster of haar dochter, buiten de medische context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen en dat er naast de specifieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening ook nog een procedure artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestaat voor in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door eerste verzoekster aangehaalde elementen werden onderzocht, doch niet weerhouden. Eerste verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde ambtenaar van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat eerste verzoekster laat uitschijnen is de omstandige motivering van de bestreden beslissing geenszins stereotiep te noemen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de hierboven vermelde bespreking blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle elementen aanwezig in het administratief dossier en dat zij, mede gelet op de verschillende verslagen van de ambtenaar-geneesheer en op de bijkomende informatie van een arts ter plaatse, verbonden aan het ministerie van volksgezondheid en van de consul van België te Kampala , bijgevolg zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad eerste verzoekster erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Tot slot, waar eerste verzoekster stelt dat zij in de jaren dat zij in België verblijft, banden heeft opgebouwd die inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou uitmaken, wijst de Raad erop dat deze uiteenzetting het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde van de vordering tot schorsing, doch kan niet als een middel kan worden beschouwd.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert eerste verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM).

Eerste verzoekster betoogt dat zij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Aldus is de verweerder van oordeel dat zij terug kan naar haar land van herkomst. Eerste verzoekster stelt dat de beschrijving van de feiten echter een voldoende aanwijzing bevat dat zij het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM. Eerste verzoekster stelt verder dat er geenszins kan beweerd worden dat haar problemen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de bescherming van artikel 3 van het EVRM, daar artikel 3 van het EVRM een ruimere bescherming biedt dan de Conventie van Genève. Eerste verzoekster stelt dat uit de nieuwe feiten daterend van na haar

vlucht blijkt dat haar leven in gevaar is bij een terugkeer naar Iran. Eerste verzoekster concludeert dat ze terecht vreest voor haar leven.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verweerder in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet diende na te gaan of de ziekte van eerste verzoekster een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst. Dit werd duidelijk onderzocht door de verweerder en de motieven hieromtrent zijn terug te vinden in de bestreden beslissing.

In zoverre eerste verzoekster stelt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat dit bevel een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat dit bevel niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige procedure. Uit de aanduiding van het voorwerp van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de beslissing aanvechten die hen ter kennis werd gebracht op 12 september 2008. Het afschrift van de bestreden beslissing die aan het verzoekschrift werd toegevoegd betreft enkel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. In zoverre eerste verzoekster van oordeel zou zijn dat de instructie aan de burgemeester om aan eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden aanzien als het bevel om grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat de instructie aan de burgemeester inhoudt, om door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* van 27 oktober 1981), gewijzigd door KB van 22 november 1996 (*BS* van 6 december 1996), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij aan de eerste verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze kennisgeving is geen aanvechtbare rechtshandeling daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van de eerste verzoekster niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. In zoverre is het middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk.

Bij gebreke aan toelichting in het middel nopens de schending van artikel 14 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel voert eerste verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Eerste verzoekster betoogt opnieuw dat zij bij een terugkeer niet in veiligheid zal zijn, dat de vrees voor hun leven gegrond is en dat er van veiligheid geen sprake is, terwijl artikel 5 van het EVRM een verbod inhoudt van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid. Eerste verzoekster vervolgt door te stellen dat zij zullen worden blootgesteld aan represailles in hun land van herkomst. Verder stelt eerste verzoekster dat zij geen inkomen hebben, dat zij niet in staat zijn om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken en dat zij geen plaats hebben om in Oeganda te verblijven. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft stelt eerste verzoekster dat het quasi onmogelijk is om een familieleven in haar land van herkomst te leiden. Ze verwijst naar het schoolgaan van haar dochters in België. Haar jongste dochter heeft zelfs de beste resultaten op school. De kinderen spreken en leren vlot Nederlands en hebben geen enkele band meer met Oeganda. Eerste verzoekster is van oordeel dat zij tevens het recht hebben op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. De stukken die werden aangebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, laten er volgens eerste verzoekster geen enkele twijfel over bestaan

dat zij in België een groot netwerk van relaties en vriendschappen hebben opgebouwd. Tot slot stelt eerste verzoekster dat de banden die ze in de jaren hebben opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou betekenen.

Wat de schending van het artikel 5 van het EVRM betreft, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat dit onderdeel van het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt niet het voorwerp uit van de onderhavige procedure. Het volstaat ten deze te verwijzen naar de bespreking onder het tweede middel. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft dient te worden opgemerkt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM echter niet absoluut is. Het recht op een gezinsleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, behoren de controle op toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). Derhalve moet een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdelingen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Eerste verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van de artikelen 9 en 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat het de in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan ziekte, dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, wordt toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat eerste verzoekster niet aantoonde dat zij of haar dochter aan een ziekte lijden dat een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid redelijkerwijs mocht concluderen dat verzoeksters niet aan de voorwaarden voldoen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Bovendien benadrukt de Raad dat de Belgische wetgeving niet uitsluit dat verzoeksters op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk worden toegelaten. De bestreden beslissing strekt er immers niet toe het gezinsleven van verzoeksters te verhinderen of te bemoeilijken. Het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verplicht verzoeksters niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat zij zich tijdelijk naar die plaats dienen te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor eerste verzoekster en haar gezin om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland, die volgen uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, geen inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeksters in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar eerste verzoekster stelt dat de banden die ze in de jaren hebben opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou betekenen, stelt de Raad vast dat verzoekster een uiteenzetting geeft van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De uiteenzetting van een "het moeilijk te herstellen ernstig nadeel" en van "een middel" zijn twee afzonderlijke voorwaarden voor het indienen van een vordering tot schorsing. De uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is geen middel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.

